

SORAYA LANE

TALIJANSKA KĆI

Nakladnik:

Koncept izdavaštvo j.d.o.o.,
Borongaj aerodrom 12, Zagreb

Za nakladnika:

Daniel Đurđević

Urednik:

Branko Matijašević

Lektura:

Martina Polenus

Grafičko oblikovanje:

Blid

Dizajn korica:

Studio 2M

Tisak:

Og grafika d.o.o., Jastrebarsko, rujan 2024.

The Italian Daughter

Copyright © Soraya Lane 2022

First published in Great Britain in 2022 by

Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Copyright © za hrvatsko izdanje: Koncept izdavaštvo 2024.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne smije biti objavljen ili pretnisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN 978-953-8326-71-4 (meki uvez)

ISBN 978-953-8326-72-1 (tvrdi uvez)

Cip zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001237856 (meki uvez) i 001237857 (tvrdi uvez)

SORAYA LANE

Talijanska kći

S engleskoga prevela
Dunja Dernej

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Za moju urednicu Lauru Deacon. Hvala ti što si vjerovala u ovaj serijal od prvog trenutka kad sam ti iznijela ideju. Zauvijek ću biti zahvalna na prilici.

PREDGOVOR

JEZERO COMO, 1946.

ESTEE

Felix je posegnuo u jaknu, a Estee je dah zastao u grlu. “Estee, kupio sam ovaj prsten onog dana kad sam te vidio na pozornici u La Scali, prije mnogo godina”, rekao je Felix dok je držao crvenu baršunastu kutijicu. “Ti si jedina žena koju sam ikad volio.”

Tako ga je žarko željela vidjeti, željela je pogledom upiti dijamant koji je odabrao za nju, ali umjesto toga posegnula je prema njegovoj ruci i zatvorila kutijicu. *I dalje je zaručen za drugu ženu.*

“Ne”, šapnula je Estee. “Nije pravo vrijeme. Želim da me zaprosiš kad za to budeš zaista slobodan.”

Oči mu nisu napuštale njezine dok je vraćao kutijicu u džep. “Smijem li te nešto pitati?”

Kimnula je. “Naravno.”

“Da sam te prvo pitao, bi li rekla da?”

Suze koje su ranije nedostajale iznenada su joj ispunile oči. “Da, Felixe. Tisuću puta da. Ti si sve što sam ikad željela.”

LONDON, DANAS

Lily je gurnula vrata svog stana i zakoračila unutra dok je za sobom vukla kovčeg i putnu torbu.

“Ima li koga?” dozvala je i nogom zatvorila vrata dok je spuštala sve na pod.

Kad nije dobila odgovor, napravila je još nekoliko koraka, gledala uokolo i shvatila da se ništa nije promijenilo u četiri godine otkako nije bila kod kuće. Ni zidovi toplo bijele boje, ni mekani jastučići na sofi, ni zlatno zrcalo obješeno iznad kamina koje je ublažavalo nebrojene uokvirene fotografije natrpane na okviru kamina.

Lily je zastala da ih pogleda i vidjela je samu sebe kako se smiješi od uha do uha na većini njih. Pružila je ruku da dotakne jednu na kojoj je bio njezin tata, palcem prelazeći preko njegova lica, prije nego što se prebacila na onu s njezinom majkom i shvatila koliko joj je nedostajala.

Otišla je do kuhinje i instinktivno znala da njezina mama nije bila u kući bez da ju je morala dalje tražiti. Vidjela je poruku na klupici i posegnula prema njoj, naslonivši se na šank dok je letimično čitala riječi.

Jedva čekam da te vidim, dušo, ali odlučila sam provesti nekoliko tjedana u Italiji jer je ondje vrijeme sada prekrasno. Vidimo se tamo? S ljubavlju, M.

Lily se nasmijala i ispustila poruku. *Ja sam očekivala dugo iščekivani susret, a ona je otišla u Italiju!* Ipak, nije ju mogla kriviti; morala si je izgraditi život bez svoje jedine kćeri kad se Lily preselila u inozemstvo i voljela je to što je bila sretna.

Vidjela je hrpu neotvorenih omotnica bačenih pored tostera i posegnula je za njima, u nadi da su bile za nju. Našla je nekoliko njih naslovljenih na njezinu mamu, ali za oko joj je zapela ona na dnu hrpe.

Prima: Imanje Patricije Rhodes.

Lily je okrenula omotnicu u ruci i pitala se zašto njezina majka nije otvorila nešto naslovljeno na imanje njezine bake. Primijetila je službeni pečat odvjetničkog društva i zabila je nokat ispod biljega, odlučivši da će ga pogledati dok je zijevala, jer ju je umor od njezinog leta koji je trajao 22 sata počeo sustizati. Sigurno je bila ponoć ondje gdje je bila živjela, pa nije ni bilo čudo što se osjećala iscrpljeno.

Zainteresiranoj strani vezano uz imanje Patricije Rhodes.

Dužni ste pojaviti se u uredu Williamsona, Clarka i Duncana u Paddingtonu, London, u petak, 26. kolovoza u 9:00 sati, kako biste primili predmet ostavljen imanju. Kontaktirajte naš ured za potvrdu primitka ovog pisma.

Srdačan pozdrav,

John Williamson

Lily je protrljala oči i ponovno pročitala riječi. Njezina je baka preminula kad je bila tinejdžerica, prije više od jednog desetljeća, a nepoznata je jeza prošla kroz nju kad je ugledala njezino ime. Obožavala je svoju baku; ona je bila jedna od najsrdačnijih, najljubaznijih žena koje je znala i s krivnjom je shvatila koliko

je dugo vremena prošlo otkako je istinski razmišljala o njoj u usporedbi s onime koliko je često razmišljala o svom tati. Nasmiješila se dok se prisjećala kako ju je posjećivala, koliko su često sjedile na suncu i pile čaj dok joj je Lily pričala o svim svojim tinejdžerskim problemima.

Posegnula je za mobitelom i brzo poslala e-poruku odvjetniku u kojoj je tražila dodatne informacije. *Sigurno su pogriješili osobu. Znala bih da nešto nije riješeno oko imanja, zar ne?*

Lily je otvorila oči. Trebalo joj je nekoliko trenutaka da shvati gdje je, visoki bijeli strop prvotno nepoznat dok je zurila gore, prije nego što se oslonila na laktove.

Nakon nekog vremena zamahnula je noge s kreveta i prošla prstima kroz kosu dok ju je pokušavala otpetljati. Soba je bila mračna, a jedini se izvor svjetlosti filtrirao iz hodnika u kojem je očigledno ostavila upaljeno svjetlo. Kad je pogledala na sat pored svog kreveta, vidjela je da je spavala satima. Bilo je skoro 4:00 sata, što je značilo da je prespavala većinu dana i noći, i nije se osjećala ništa bolje, a glava joj je bila još više ošamućena nego kad je prvotno legla.

Odlutala je u kupaonicu i poprskala si lice vodom, dok je zurila u svoj odraz u okruglom zrcalu iznad umivaonika. Bez šminke na licu vidjela je da su joj vrh nosa i sredina obraza bili posuti svijetlim pjegicama, oda žestokoj sunčevoj svjetlosti na Novom Zelandu gdje je bila živjela i radila. Prstima je dotaknula kožu i nasmiješila se jer joj se sviđao novi osunčani izgled. U kombinaciji s njezinim dugačkim, tamnim, neukroćenim kovrčama izgledala je više poput morske nego gradske djevojke, što

joj se isto sviđalo. To je bila njezina opuštenija strana; verzija nje koju je tražila godinama, a nije željela odustati od te djevojke samo zato što se ponovno preselila doma u London.

Lily je pokupila svoju dugačku crnu kosu i zamotala je u punđu pa je tapkala kroz kuhinju u potrazi za mobitelom te ga je našla na šanku gdje ga je i ostavila. Pregledala je svoje e-pošte i vidjela jednu koju joj je poslala bivša kolegica, zajedno s fotografijom vinograda u kojem je bila radila, grožđe prekriveno mrežom i trava obojena u bijelo od hladnog vremena. Nasmiješila se dok je zamišljala kako je opet ondje, kako ide po svoju dnevnu kavu kad se restoran otvorio, zuri u redove i redove vinove loze koja se sada prostirala dokle je pogled sezao. Lily je uzdahnula. Možda je trebala ostati na Novom Zelandu umjesto da prihvati posao preko ljeta u Italiji, ali obećala si je da treba dobiti što više iskustva iz različitih regija prije nego što se igdje smjesti.

Vratila se pretincu dolazne pošte u potrazi za bilo čim zanimljivim i vidjela je da joj je odvjetničko društvo odgovorilo.

Poštovana gđo Mackenzie,

Hvala Vam što ste nas kontaktirali. Shvaćamo da se sadržaj naše komunikacije s Vama može činiti tajnovitim, ali smatramo kako bi bilo najbolje da razgovaramo o tome s Vama ili drugim članom Vaše obitelji uživo. Molimo Vas da potvrdite kako ćete biti u mogućnosti nazočiti sastanku u petak, a u protivnom ćemo dogovoriti neko drugo vrijeme da se sastanemo s Vama.

Srdačan pozdrav,

John Williamson,

u ime imanja Hope Berenson

Hope Berenson? Lily se namrštila dok je vrtjela ime po glavi, pokušavajući shvatiti je li prije čula za njega ili ne. Nije zvučalo poznato i samo je htjela da joj je majka bila ovdje da je može pitati. Možda je to bio netko iz bakine prošlosti; možda joj je netko ostavio nešto u oporuci, ne znajući da je odavno

preminula. Samo se nadala da to nije bila neka drangulija koju će morati tegliti kući sa sobom nakon sastanka.

Lily je spustila mobitel i odlučila napraviti kavu, u očajničkoj potrebi za kofeinom kako bi joj pomogao da se razbudi.

* * *

“Dušo! Tako mi je drago čuti tvoj glas!”

Lily se nasmijala i prislonila mobitel na uho dok se kasnije tog dana mučila da čuje majčin hrapavi glas.

“Ne mogu vjerovati da si jednostavno odlučila otići u Italiju!” rekla je Lily. “Djelomično sam očekivala zabavu dobrodošlice.” Trudila se ne zvučati previše potišteno što se vratila u prazan stan — ako je njezina majka bila sretna, onda je i ona bila sretna. Još nije upoznala majčinog novog partnera, ali izgledalo je kao da su zasigurno imali divan životni stil.

“Dušo, ti mrziš biti u središtu pažnje. Nisam ti baš mogla organizirati zabavu.”

Bila je u pravu. Lily to stvarno jest mrzila, dok je njezina majka uživala u tome. Uvijek se pitala je li majčina ekstravagancija utjecala na njezinu plašljiviju, introvertiraniju prirodu.

“Kad dolaziš ovamo? Hoćemo li te vidjeti na jezeru Como?”

“Dolazim za nekoliko tjedana. Bit će tako sjajno vidjeti te, iako će to možda biti samo na jednu ili dvije noći.”

“Divno! Sad moram ići, dušo, uskoro ćemo se ukrcati na prekrasnu jahtu na kojoj ćemo provesti cijeli dan, ali jesi li sigurna da ne možeš promijeniti let i doći ranije da provedeš više vremena s nama?”

Lily je odmahнула glavom, iako je njezina majka nije mogla vidjeti. Radovala se putovanju kroz Italiju; to je bilo mjesto koje je oduvijek željela posjetiti, ali nije htjela zapeti u gužvi turista. Jedva je čekala da upije kulturu i hoda po vinogradima, dok udiše svjež zrak i upoznaje ljude odgovorne za berbu i proizvodnju vina. Htjela je otkriti male restorane i gurati se s mještanima na starinskim tržnicama, a ne doprinijeti gomili

obožavatelja na jezeru Como koji pokušavaju nakratko ugledati Georgea Clooneyja. A zanimljivo je to što je njezina majka voljela raditi upravo to.

“Prvo moram obaviti neke stvari u Londonu, pa ga neću moći promijeniti, ali jedva čekam da te vidim”, rekla je Lily. “I prije nego što odeš, znači li ti išta ime Hope Berenson?”

“Ne, zašto?”

“Ma, tu je bilo jedno pismo, od odvjetnika, naslovljeno na bakino imanje.”

“Znaš kakva sam ja s poštom, dušo. Sigurno sam ga zaboravila otvoriti.”

“U redu je. Saznat ću o čemu se radi i javit ću ti.”

“*Ciao, bella!*” zapjevušila je njezina majka prije nego što se veza prekinula.

Lily je na trenutak držala mobitel, zamišljajući svoju majku u jednom od njezinih jarko obojenih kaftana, prepunu naki-ta dok je ulazila u neki prelijepi brodić. Bila je uistinu sretna zbog nje. Oduvijek je bila divna mama, uvijek ju je stavljala na prvo mjesto dok je bila dijete i držala je sve na okupu nakon što je Lilyn otac umro, fokusirajući se na njih kao malu obitelj dok Lily nije otišla na fakultet. I koliko god da je bila zahvalna što je njezina majka upoznala nekoga, bila je i nervozna što će upoznati prvog čovjeka koji je osvojio majčino srce otkad joj je tata umro.

“Zabavi se”, rekla je mobitelu dok ga je spuštala, odlučivši da se ode otuširati. Odvrnula je slavinu u kupaonici i čekala da voda postane vruća. Para je ispunjavala prostoriju dok je i dalje premetala ime Hope Berenson po glavi pa je zatvorila oči i pustila da joj se voda prelije preko lica i niz tijelo.

Morala je čekati dva dana do sastanka i znatiželja ju je ubijala.

Lily je sjedila u čekaonici Williamsona, Clarka i Duncana, časopis smješten na njezinom bedru dok se pretvarala da ga čita. Pogledala je prema gore kad je ušla mlada žena, promatrajući je dok je stajala i razgovarala s recepcionarkom prigušenim tonom.

Prije nego što se žena okrenula, Lily je brzo ponovno spustila pogled na časopis jer nije htjela biti uhvaćena kako zuri. Ali bilo je to vrlo čudnovato; samo je jedan čovjek sjedio i čekao. Ostatak su bile žene dobi slične njezinoj, listajući časopise dok su tiho sjedile.

Pogledala je na svoj ručni sat i promeškolljila se u stolcu, u isto vrijeme kad joj je jedan glas privukao pažnju.

“Ispričavam se svima što vam se obraćam kao skupini, ali molio bih da Lily, Georgia, Claudia, Ella, Blake i Rose pođu za mnom.”

Lily je razmijenila poglede s ostalim ženama, pitajući se što se to događa.

“Imate li ikakvu ideju o čemu se ovdje radi?” Lily je šapnula lijepoj plavuši koja je išla ukorak s njom.

Plavuša je odmahнула glavom. “Nemam pojma. Ustvari se počinjem pitati zašto sam uopće došla.”

“Pretpostavljam da smo previše znatiželjne da odbijemo”, rekla je druga žena i Lily se nasmiješila kad joj je uhvatila pogled. “Možda smo tu da naslijedimo milijune ili ćemo uskoro biti otete. U svakom slučaju, potajno sam uvjeren da je to prevara.”

Lily se nasmijala. Bila je poprilično sigurna da neće užasno skončati u ostakljenoj odvjetničkoj tvrtki s uredima u Paddingtonu, ali svakako je dijelila njezin skepticizam.

Kad su napokon zakoračile u veliku sobu za sastanke, rečeno im je da sjednu, s lijepo odjevenim muškarcem u sivom odijelu na čelu stola. Slijeva mu je bila žena u srednjim tridesetima. Bila je besprijeekorno odjevena u svilenu bluzu i crne hlače visokog struka, s kosom podignutom u čvrst konjski rep, ali unatoč svojoj dotjeranosti izgledala je nervozno i oči su joj bile raširene.

Lily je sjela dok je pomoćnik koji ih je uputio u sobu dijelio listove papira. Nitko nije dirao pecivo ni kavu koji su bili postavljeni nasred stola, čak ni kad im je pomoćnik rekao da uzmu nešto.

“Htio bih vam svima pružiti dobrodošlicu i zahvaliti što ste došle”, rekao je muškarac dok je stajao i smiješio im se. Kosa mu je bila siva, nijansu svjetlija od njegova odijela, i izgledao je mlađe kad im se obratio. “Primijetit ćete da vas je šest ovdje danas i, iako znam da je vrlo neobično biti pozvan na neočekivan skupni sastanak, u ovom je slučaju imalo smisla da sve budete zajedno.”

Lily ga je proučavala, i dalje ništa pametnija oko onoga što se događalo. Pročistila je grlo, u iskušenju da jednostavno ustane i ode, ali njezina ju je znatiželja opet pobijedila.

“Ja sam John Williamson, a ovo je moja klijentica, Mia Jones. Ona je predložila da vas danas pozovem tu jer je poštovala želje svoje tete Hope Berenson. Naša je tvrtka također zastupala njezinu tetu prije mnogo godina.”

Lily je posegnula za papirom ispred sebe, a prsti su joj se igrali s rubovima dok je slušala.

“Mia, bi li sada htjela preuzeti i dodatno objasniti?”

Mia je kimnula i ustala, izgledajući nervozno, a Lily se naslonila na stolac da posluša.

“I ja bih vam svima htjela zahvaliti što ste danas došle te se ispričavam na mojim rumenim obrazima. Nisam navikla razgovarati s toliko ljudi odjednom.” Uputila im je mali, zabrinuti osmijeh. “Moram priznati da sam cijelo jutro nervozna.”

Lily se nasmiješila i činilo se da su svi skupno uzdahnuli, a u prostoriji je bilo odmah opuštenije nakon njezinog priznanja.

“Kao što ste upravo čule, moja se teta zvala Hope Berenson i mnogo je godina vodila privatni dom ovdje u Londonu zvan Hopeina kuća, za neudane majke i njihovu djecu. Bila je dobro poznata po svojoj diskreciji, ali i ljubaznosti, unatoč tom vremenu.” Mia se nasmijala, izgledajući nervozno dok je razgledavala prostoriju. “Sigurno se pitate zašto vam, zaboga, sve to govorim, ali vjerujte mi, uskoro će imati smisla.”

Lily se nagnula prema naprijed. Što je njezina baka mogla imati s Hopeinom kućom? Koliko je znala, imala je samo jedno dijete — njezinog oca. Je li postojalo još jedno dijete negdje u svijetu, iz bakinih mladih dana? Ili je povezanost sezala dublje u prošlost?

“Kuća već mnogo godina stoji napuštena, ali zakazano je da će uskoro biti srušena kako bi se napravilo mjesta za nova stambena naselja, pa sam otišla ondje da je pregledam posljednji put prije nego što nestane.”

Lily je pogledala u druge žene za stolom, koje su zurile u Miju, većina njih s namrštenim čelom ili podignutim obrvama, kao da su i one pokušavale shvatiti svoju osobnu povezanost s tom kućom o kojoj je govorila.

“Kakve točno veze ta stara kuća ima s nama?” upitala je djevojka s kestenjastom kosom koja je sjedila preko puta Lily.

“Oprostite, trebala sam početi s tim!” rekla je Mia, izgledajući posramljeno dok se udaljavala od stolca i prelazila prostoriju. “Moja je teta ondje imala veliki ured u kojem je držala spise i slično te se sjećam koliko je moja majka voljela sag baš u toj

prostoriji. Tako sam ga odlučila smotati i vidjeti mogu li ga staviti negdje umjesto da ga se izbaci, no vidjela sam nešto između dvije daske kad sam ga povukla. A ja, takva kakva jesam, morala sam se vratiti s nečime da ih podignem i vidim što je bilo ondje dolje.”

Lily je prošla jeza i gutnula je, čekajući da čuje ostatak priče i promatrajući kako je Mia podignula kutijicu sa stola u stražnjem dijelu prostorije.

“Kad sam podignula prvu dasku, vidjela sam dvije prašnjave kutijice, a kad sam izvukla drugu, bilo ih je još, sve u jednom redu i s istim ručno napisanim oznakama. Nisam mogla vjerovati što sam otkrila, ali čim sam vidjela da je na svakoj kutijici bilo ime, znala sam kako nije bilo na meni da ih otvorim, bez obzira na to koliko sam žarko željela vidjeti što je bilo unutra.” Nasmiješila se kad je pogledala prema gore i skrenula pogled na svaku od njih prije nego što je nastavila: “Danas sam sa sobom ponijela te kutijice da vam ih svima pokažem. Ne mogu vjerovati da vas je moja znatizelja sve okupila zajedno.”

Mia je oprezno stavila jednu po jednu kutijicu na stol, a Lily je izvila vrat da vidi. I tada je Lily vidjela, jasno kao dan: *Patricia Rhodes*. Pogledala je gore u Miju u nevjerici kad je odvjetnik ponovno počeo govoriti. *Zašto je ime moje bake na jednoj od tih kutijica?*

“Kad ih je Mia pronašla, donijela ih je meni i prošli smo kroz sve stare spise u uredu njezine tete. Njezina je dokumentacija bila pedantna i, iako su ti spisi trebali ostati privatni, u ovom smo slučaju odlučili pretražiti imena na kutijicama da vidimo možemo li ih spojiti sa zakonitim vlasnicima. Osjećao sam obvezu da učinim što mogu.”

“Jeste li ih otvarali?” upitala je Lily, a pogled joj se susreo s Mijinim.

“Ne.” Mijin se glas utišao, sad mekši nego prije. “Zato sam vas sve pozvala da danas dođete tu, kako bi svaka od vas odabrala hoće li je otvoriti ili ne.” Oči su joj se ispunile suzama i Lily je promatrala kako ih je brzo obrisala. “Ako ih je skrivala sve te godine, sigurno su bile od velike važnosti mojoj teti, ali

ne razumijem zašto nikad nije spojila te kutijice s njihovim zakonitim vlasnicima dok je bila živa. Osjećala sam kako je moja dužnost bila da barem pokušam, a sad je na svakoj od vas hoće li ostati zatvorene ili ne.”

Lily je osjećala iznimno preplavljujući nagon da ustane i zagrlji Miju, ali dok ju je gledala, vidjela je da joj se leđa ispravljaju, a trenutak ranjivosti bio je završen.

“Ne znamo”, rekao je odvjetnik stavljajući ruke na stol dok se polako dizao iz stolca, “je li bilo drugih kutijica koje su predane tijekom godina. Hope je odlučila zadržati ovih sedam iz nekog razloga ili nisu bile prisvojene.”

“Ili je odlučila, opet iz svojih razloga, da ih je najbolje držati skrivenima”, Mia je dovršila za njega. “U tom slučaju, možda sam otkrila nešto što je trebalo ostati zakopano.”

Odvjetnik je pročistio grlo. “Da. Ali koji god razlog bio, moja je dužnost da ih predam zakonitim vlasnicima ili u ovom slučaju imanjinima njihovih zakonitih vlasnika.”

“I nemate pojma što je u njima?” druga je žena upitala s drugog kraja prostorije.

“Ne, nemamo”, odgovorila je Mia.

“Pa, koliko god da ovo zvuči zanimljivo, moram se vratiti na posao”, rekla je prelijepa tamnokosa žena koja je sjedila najdalje od svih. “Ako mi možete dodati kutijicu naslovljenu na Caru Montano, pa ću krenuti svojim putem.”

Lily je bila iznenađena koliko se ta žena činila nezainteresiranom; ona je sama jedva čekala da otvori bakinu kutijicu kako bi vidjela što je sadržavala.

“Hvala vam na dolasku”, rekao je odvjetnik. “Ako imate ikakvih pitanja, kontaktirajte me bez oklijevanja.”

Žena je kimnula, ali po njezinom izrazu lica Lily je sumnjala da je imala ikakvu namjeru ostati u kontaktu. Nitko se drugi nije micao dok je potpisivala komad papira i pokazivala svoju osobnu iskaznicu, bacivši kutijicu u svoju preveliku torbicu i napustivši prostoriju. Lily je vidjela da se zvala Georgia.

Odvjetnik je pročistio grlo. “Ako biste rekle vaša imena jedna po jedna i potpisale dokumentaciju ispred sebe, moći ću podijeliti ostale kutijice. Cijenim to što vas možda još mora biti negdje drugdje.”

Lily je ostala sjediti dok je proučavala papir ispred sebe, osmjehnuvši se Miji kad joj je dala kemijsku. “Hvala.” Potpisala je i podignula pogled. “Ovo je baš tajnovito, zar ne?”

Mia se nasmiješila, a Lily je primijetila kako je bila lijepa kad joj se lice smekšalo. Kao da ju je maska držala na okupu, pretvarajući se da je samopouzdana kako bi možda mogla razgovarati sa svima njima.

“Znam da je cijela ova situacija neobična, ali kad sam vidjela kako je oprezno moja teta označila svaku kutijicu, bila sam primorana da nađem zakonite vlasnike. Ne bih mogla živjeti sa sobom da su ostale u kući kad je bila srušena.”

Lily je kimnula. “Baš je šteta što su bile skrivene toliko godina.”

Mia je uzela Lilyne papire i dodala ih odvjetniku prije nego što joj je dala kutijicu. Bila je napravljena od drva, s vrpcom čvrsto zavezanom oko nje, a kartica s imenom jasno je identificirala primatelja. Lily je očima prešla preko bakinog imena, sva slova povezana savršenim stilom rukopisa, kao i na svim oznakama. Bilo je očito da je ista osoba označila svaku kutijicu.

Došla je u iskušenje da povuče vrpcu i odveže je na licu mjesta, ali umjesto toga palcem je prešla preko površine, pustivši maštu da podivlja, pitajući se što bi moglo biti unutra.

“Nemam više o čemu razgovarati, pa ako nema nikakvih pitanja...” odvjetnikov je glas utihnuo.

Lily je odmahнула glavom te je na kraju pogledala gore i opet uhvatila Mijin pogled. Bilo je nešto u njoj što je ostavilo dojam na Lily, možda određena usamljenost, i dok je sastanak završavao, počela se naginjati prema njoj.

“U iskušenju sam da odmah otvorim svoju”, rekla je Lily. “Nikad nisam bila dobra s iznenađenjima.”

“Prije nego što je otvoriš, samo se uvjeri da zaista želiš razotkriti prošlost. Kad to saznaš, to će možda promijeniti stvari, stvari o tvojoj obitelji ili ono što si mislila da znaš o svojoj baki. Neke tajne koje su trebale ostati skrivene, što je bio moj jedini strah u potrazi za svima vama.”

Lily je kimnula. “Razumijem. Da budem iskrena, pomalo mi je šokantno saznati da je moja baka nekako povezana s time.”

Mia je kimnula. “Vjeruj mi, znam. Znala sam toliko malo o svemu tome sve donedavno, ali moja je teta vodila dnevnik i našla sam ga skrivenog s kutijicama. Ustvari ga čitam posljednjih nekoliko tjedana. Mnogo je žena prošlo kroz tu kuću, neke žene koje su se htjele riješiti svoje djece, a neke kojima se srce slomilo što moraju dati svoje dijete.” Zastala je.

“Ali ako se toliko žena ondje porađalo, zar ne bi bilo još kutijica?” upitala je Lily.

“Možda”, odgovorila je Mia. “Ali možda su te kutijice već bile prisvojene. Možda vaše bake nikad nisu došle u potrazi za odgovorima?”

“Oh, je li netko to zaboravio?” upitala je Lily, pokazujući prema preostaloj kutijici dok je svoju stavljala u torbicu na sigurno.

“Ne, ta sedma nije prisvojena”, rekla je Mia. “Iskreno, ne znam ni zašto sam je donijela, jer nismo mogli naći nikakve kontakt informacije, ali nije mi se činilo u redu da je ostavim.”

Lily je zurila u nju dok je čitala nepoznato ime na oznaci i pitala se kome bi mogla pripadati. Činjenica da su ostale došle po svoje bila je sama po sebi nevjerojatna, ali onda je pretpostavila da su druge žene bile jednako znatizeljne kao ona.

“Hvala još jednom na svemu ovome”, rekla je Lily.

“Nadam se da kutijica neće sadržavati previše iznenađenja”, rekla je Mia i mahnula rukom.

Lily je i njoj mahnula pa je otišla, smiješeći se drugoj ženi koja je izlazila u isto vrijeme kad i ona. Nekoliko sati prije osjećala je nostalgiju prema zemlji koja zapravo nije bila njezin

dom, nedostajali su joj ljudi s kojima je provela zadnje četiri godine i bila je djelomično u napasti da sjedne u avion i vrati se. Ali odjednom je osjećala da je London točno ono mjesto u kojem je trebala biti. I da nije došla doma, nikada ne bi dobila neobičnu kutijicu na kojoj je pisalo ime njezine bake.

Nikad dosad nije vjerovala u sudbinu, ali možda je ipak bilo nečega u tome.

ITALIJA, 1937.

Nikad neće zaboraviti prvi put kad ga je vidjela. Estee je stajala na pozornici, a srce joj je tako jako tuklo da se brinula kako će joj iskočiti iz prsa. Publika je pljeskala i smiješila se dok je bila okrenuta prema njima, duboko se poklonivši prije nego što se opet podignula na prste i oprezno sišla s pozornice. Leđa su joj bila ispravna, ruke ispružene, stiskala je zube dok se smiješila, iako su je leđa, ruke i stopala boljeli.

“Bravo”, promrmljala je njezina majka kad se pojavila, raširenih ruku dok je grlila Estee i dramatično je poljubila u oba obraza, i dalje u vidokrugu okupljenog mnoštva. “Vole te.”

Znala je što je to značilo. Njezina je majka željela da svi vide, odnosno svi koji su nešto značili, a svrha današnjeg dana bila je pokazati svim imućnim obiteljima u Pijemontu i šire koliko je talentirana bila djevojka u njihovoj sredini. Ranije je također vidjela nekoga kako stavlja novac u majčinu ruku, pa je znala da joj je obitelj bila plaćena za njezinu izvedbu. A jedini je razlog zašto joj je majka pokazivala naklonost taj što su i dalje bile izložene. Pokušavala je ne biti tako ukočena, pretvarajući se da je bilo normalno primiti takvu toplinu od nje.

Estee je voljela plesati; njezina je majka često pričala priču o djevojčici koja je plesala prije nego što je mogla hodati, iako je znala da je priča bila malo preuveličana. Ali istina je da je plesala od malena i nije trebalo dugo da netko vidi njezin talent kad je krenula na satove baleta.

Kad je njezina majka počela pozdravljati obitelji dok su se ustajale da odu, Estee je stajala po strani, besprijekornog držanja dok je savršeno mahala. Namjestila je osmijeh, blago pognula glavu, pokušavajući izgledati krotko, kako ne bi učinila nešto pogrešno i za to kasnije bila prekorena.

Ona je bila ta koja će promijeniti sudbinu svoje obitelji. Na ramenima je nosila teret svijeta svoje obitelji i ponekad joj se od toga okretao želudac, a bolovi su bili neporecivo oštri kao i oni koje je noću osjećala u trbuhu, dok je njezino tijelo očajnički plakalo za još hrane. Trenirala je cijeli dan, ali davali su joj bijedne komadiće hrane u usporedbi s onime što su njezini braća i sestre dobivali.

Ti trebaš biti sitna kao ptičica, Estee. Nitko ne bi volio debelu malu plesačicu, zar ne?

Pogledala je dolje u svoje noge, znajući koliko se njezina majka već brinula o svakom gramu koji dobije, iako je imala jedva 12 godina. Njezini su listovi svaki mjesec bili sve veći zahvaljujući plesanju, nešto za što joj je učiteljica baleta rekla da bude ponosna. Ali ponekad se pitala je li njezina majka pomiješala mišiće i salo, i što je više sati svaki dan plesala, to su joj mišići postajali razvijeniji. *I dopušteno mi je manje hrane.*

Tada joj je prišao jedan dječak koji je stajao nešto dalje od svojih roditelja, braće i sestara te kad joj je uhvatio pogled, Estee je odjednom potpuno zaboravila na svoj trbuh. Oči tog dječaka sjajile su i bilo je nečega u njegovu osmijehu; dok su svi izgledali kao da se usiljeno smiješe samo da budu pristojni, njemu je osmijeh obasjavao lice. Nacerio joj se pa se i ona njemu nacerila, a njezina se savršena staloženost razbila kao odgovor na njegovu pažnju.

Dok je njegova obitelj razgovarala s ljudima oko sebe, njezina majka udubljena u razgovor s drugom ženom, Estee se

približila dječaku, pitajući se tko je. Više nije išla u školu i nisu dugo živjeli u Pijemontu; nedavno su se preselili zbog očeva posla, pa nije znala lokalnu djecu. A njezina joj majka ionako ne bi dopustila da se miješa s njima. Nije smjela raditi ništa što bi joj skrenulo pažnju s baleta.

Kad je dječak nagnuo glavu i lagano joj mahnuo da pođe s njim, Estee nije mogla odoljeti, pogledom prateći njegovu tamnu glavu dok je nestajao u gomili. Kamo je išao? I zašto je htio da ona dođe?

Estee je ponovno pogledala u majku i vidjela kako je i dalje bila toliko udubljena u razgovor da je sumnjala da će uopće primijetiti kako je njezina mala balerina otišla, pa je polako zakoračila prema naprijed, kroz okupljeno mnoštvo, pristojno se smiješeci svakome pored koga je prošla. I što je više koraka napravila, to se hrabrije osjećala, sve dok napokon nije uspjela nestati. Prošla ju je jeza, hladan jesenski zrak na njezinim golim ramenima kad je izašla i tražila dječaka kojeg je bilo nemoguće ignorirati.

Eno ga.

Pogledala je preko ramena prije nego što mu je prišla, djelomično očekujući da će njezina majka odjednom primijetiti njezinu odsutnost i poći za njom. Ali nitko nije bio iza nje. Gutnula je, oklijevala, preispitivala svoju odluku da ga slijedi. Kad bi bila viđena sama s dječakom, mogla je samo zamisliti što bi se govorilo. Ponekad se i dalje potpuno osjećala kao mala djevojčica, ali znala je kako je izgledala; na pragu da postane žena i vrlo sposobna da okrene muškarce za sobom dok je prolazila, što je značilo da ne bi trebala biti sama ni s kime, niti s muškarcem *niti* dječakom. Pa ipak, hodala je prema njemu.

“Zdravo”, dozvao je, sjedeći na travi, bacajući kamenčiće u jezerce.

“Zdravo”, odgovorila je i oprezno kleknula na jedno koljeno, nije htjela sjesti previše blizu i očajnički je pokušavala sačuvati čednost u baletnoj haljinici.

Minutu su sjedili u tišini i gledala je dok je odsutno čupkao travu među prstima prije nego što je izvadio nešto iz džepa.

Shvatila je da je bila znatizeljna oko onoga za čime je posezao i gledala je kako je stavljao cigaretu između usana i upalio šibicu prije nego što je povukao dim. Malo se zakašljao, na što su se oboje nasmijali, i ponudio joj je cigaretu. Na trenutak je izgledao tako odraslo, ali sada je vidjela da je bio samo dječak koji se pretvarao da je stariji; kao što je ona bila djevojčica koja je glumila da je žena. Znala je da ju je pokušavao zadiviti i pitala se je li ukrao cigaretu od svog oca.

Estee je oklijevala, a prsti su joj se zgrčili dok se borila protiv svoje bolje prosudbe. *Samo je uzmi.*

Mogla je čuti majčin glas u glavi, znala je da ne bi trebala to napraviti, ali bilo je nečega u tom dječaku i stvarno joj je bilo dosta uvijek raditi ono što joj je majka rekla da radi. Smiješio joj se, ali sad je nekako bio drukčiji. Navikla je da muškarci šapću i gurkaju jedan drugoga, da joj stvaraju neugodu pohvalama i aluzijama, i znala je sve o dečkima koji su se razmetali hrabrošću i govorili toliko puno kao da su voljeli slušati svoj glas. Ali ne i on. Bilo je nešto zanimljivo oko njega, tišina koja ju je privlačila.

Estee je ispružila ruku i on se primaknuo malo bliže te joj oprezno dodao cigaretu, a prsti su im se dotaknuli dok ju je pokušavala držati kao on. Vidjela je filmske zvijezde na ekranu kako puše i pritom izgledaju tako elegantno, kao i bogate žene sa svojim prijateljicama na baletnim koncertima i zabavama s otmjenim držačima od kojih su izgledale još glamuroznije dok su pušile, pa je pokušala izgledati odraslo dok je činila isto. Samo što se njezinim prvim udahom dim nakupio i zastao joj u grlu, od čega je dobila napadaj kašlja — ne baš glamurozan izgled koji je pokušavala postići.

Dječak se nasmiješio, ali nije se nasmijao njezinoj naivnosti. Umjesto toga, došao je sjesti bliže njoj, skinuo jaknu i ogrnuo je oko njezinih ramena te ju je nekoliko puta potapšao po leđima. Ona se ušuškala u njegovu jaknu, zahvalna kad joj je hladan vjetar prestao bridjeti po goljoj koži i posramljena što se tako lako nagnuo prema njoj da je dotakne.

“Zašto ih svi toliko vole?” upitala je i vratila mu je. “Užasne su.”

Slegnuo je ramenima, povukao još jedan dim i otpuhnua ga. “Za početak trebaš samo povlačiti male dimove. Navikneš se.”

Ali nije bila uvjerena da ih je i on volio ili da je to često radio jer čim je pokazala svoje nezadovoljstvo, bacio ju je i zgazio cipelom. Ili to ili je samo bio pristojan. U svakom slučaju, cigarete više nije bilo.

“Ja sam Felix”, rekao je i pružio ruku.

“Estee”, rekla je, uhvatila je i malo je protresla.

Oboje su se nelagodno nasmijali kad su spustili ruke i zurili prema jezeru. Da su bili odrasli, poljubili bi se u obraz, ali bili su zaglavljani negdje između i činilo se da ni jedan ni drugi nisu bili dobri u pretvaranju.

“Voliš li plesati?” upitao je i uputio joj pogled postrance, zajedno sa stidljivim osmijehom.

“Obožavam plesati”, rekla je, znajući da je njezin odgovor bio duboko istinit, ali i laž. Nekoć je voljela plesati, ali više nije bila sigurna je li to više toliko voljela.

“Zašto si onda maloprije izgledala tužno?”

Osjetila je kako su joj obrve skočile gore od iznenađenja. “Kad? Nisam bila tužna.”

“Ja mislim da se samo dobro pretvaraš da si sretna”, rekao je. “Oči su ti izgledale tužno, iako si se smiješila.”

Napravila je mentalni podsjetnik da će promijeniti način kako se drži, kako izgleda, kako trepće. Trebala je cijelo vrijeme izgledati sretno, ne samo kad je plesala nego i kad je upoznavala ljude. Zarila je nokte u dlanove dok je ljutnja rasla u njoj. Ako je jedan dječak primijetio, kako je očekivala prevariti sve ostale?

Ako nisam savršena, nikad neću uspjeti. Nema vremena za pušenje cigareta i razgovaranje s dječacima. Što uopće radim tu?

“Zašto to radiš?” upitao je i posegnuo za njezinom rukom dok je pritiskala nokte u kožu tako jako da se morala svim snagama potruditi da ne zaplače. “Zašto se želiš povrijediti?”

Ona je istrgnula ruku, posramljena što je bila uhvaćena.

“Ne radim ništa.”

Estee se brzo izvukla iz njegove jakne, ali on ju je uhvatio prije nego što je pala na travu. Trebala je ostati unutra — gdje joj je pamet bila?

“Ne bih trebala biti tu”, rekla je dok je čupkala ružičastu baletnu haljinicu i gledala dolje u njega.

“Zar se ne smiješ zabavljati?” upitao je i nije ponovno odjenuo jaknu, već ju je pružio kao da je mislio da će je htjeti opet uzeti.

“Ne”, rekla je, ovaj put neuspješna u sakrivanju tuge u očima, koliko god da se trudila. “Nikad se ne smijem zabavljati. Samo smijem plesati.”

“Reci mi gdje živiš”, rekao je. “Ponekad se išuljam noću i spustim se do rijeke. Možeš doći ako želiš?”

Odmahnula je glavom jer nije namjeravala dati svoju adresu nekom dječaku. Znala je da nije pametno šuljati se po noći ni s kime, a on je sigurno imao, koliko, 13 godina? Možda čak i 14? To ne bi bilo u redu. Kad bi ih netko vidio, njezin bi ugled mogao biti zauvijek uništen. On bi trebao biti pametniji od toga.

“Moram ići”, rekla je, u napasti da ponovno sjedne unatoč svojim riječima. Znala je sve razloge zašto bi trebala ići, ali njezin ju je um i dalje nagovarao da ostane još malo.

Felix je ustao i ponovno nježno stavio jaknu na njezina ramena. “Ako se predomisliš, pronađi me”, rekao je. “Bit ćeš sigurna sa mnom, obećavam. Ponekad izađem noću sam, ponekad s prijateljima.”

Pogledala ga je u oči, tako tople i tamne i nevine, i odmah je znala da je govorio istinu. Ništa opako nije sjajilo u njegovu pogledu i privlačio ju je onako kako nikad dosad nije osjetila. Cijeli joj se život oduvijek vrtio oko plesanja, do te mjere da je većinu vremena ostajala sama. Ili je bila u školi ili je plesala i nije bilo vremena za prijatelje ili dečke. Nekoć je plesala iz ljubavi, ali to je vrijeme odavno prošlo. A sad joj je čak i škola bila oduzeta.

Tada joj je Felix prišao bliže i nešto se promijenilo između njih. Vidjela je kako su mu oči pale na njezine usne, kako su se te drage oči brzo vratile na njezine da pitaju je li to u redu. Kad je ponovno pogledao dolje, uhvatila ga je za košulju, držeći tkaninu u šaci kad ga je nježno povukla prema naprijed i pritislula usne uz njegove, onako kako je zamišljala da bi to učinila odrasla verzija nje. Zubi su im se sudarali i usta su im se nelagodno micala, ali na sekundu, samo na jednu blistavu sekundu, usne su im se odvojile i micale u isto vrijeme. I po prvi put nešto osim plesanja poslalo je nalet iščekivanja kroz njezino tijelo.

“Estee!” dozvao je netko iz daljine.

“Moram ići”, šapnula je kad je pustila Felixa čiji su obrazi bili rumeni dok je gledala gore u njega i smiješila mu se.

“Samo baci kamenčić”, rekao je, petljajući jezikom dok se ona odmicala. “Ako me želiš ponovno vidjeti, samo baci kamenčić na moj prozor. Naša je kuća velika vila s krovom od terakote na kraju grada. Ja sam u spavaćoj sobi na gornjem katu koja je najbliža breskvi.”

Znala je koja je njegoa kuća, prolazila je pored nje bezbroj puta kad je išla na satove plesa i to je neporecivo bila najveća kuća u okolici, pa ju je bilo nemoguće promašiti. Ali bez obzira na to koliko ga je žarko ponovno željela poljubiti, nije htjela ništa obećati.

Estee se nacerila pa se okrenula, držeći njegovu jaknu na ramenima dok je trčala da pronađe majku. Trebala mu je vratiti jaknu, ali imala je razlog da ga potraži ako je zadrži.

“Estee!” dozvao ju je.

Okrenula se i pogledala ga u oči.

“Nadam se da ću te opet moći vidjeti kako plešeš.”

Ona se nacerila i brzo mu mahнула prije nego što se opet okrenula i potrčala, pazeći da se ne spotakne i povrijedi gležnjeve.

I, iako joj je u glavi bila zbrka, jedna je stvar bila jasna: definitivno će baciti kamenčić — samo je prvo morala smisliti kako da se iskrade iz svoje sobe.

“Estee!”

“Dolazim, *mamma!*” dozvala je.

Bila je bez daha kad je pronašla majku.

“Što je bilo?” upitala je njezina majka čim je stala ispred nje, spustivši pogled u nadi da joj majka neće vidjeti lice. Gotovo je očekivala da će samo pogledom znati kako je bila poljubljena, da su joj usne možda izgledale kao da ih je pčela ubola ili da su joj obrazi bili previše rumeni.

Majka ju je grubo uhvatila za bradu i okrenula joj glavu lijevo-desno, stisnuvši oči. “Crvena si. Jesi li bolesna?” Stavila je ruku na Esteeino čelo. “Vruća si. Gdje si bila maloprije? Nisam te nigdje vidjela.”

I tada se Estee sjetila jakne, pa je osjetila gorčinu u grlu dok je zurila u majku. Trebala ju je skinuti prije nego što je ušla. Majka će saznati.

“Kome ovo pripada?” zatražila je njezina majka i kvrcnula noktom u rame jakne.

Estee se posesivno dodatno zagrnula jaknom. “Otišla sam na svjež zrak, nisam se dobro osjećala i jedan, jedan dragi dečko mi ju je posudio. Vidio je da mi je hladno.”

Majka je coknula, njoj vrlo dobro poznat zvuk. “Koji dečko?”

“Zove se Felix”, odgovorila je jer nije mislila lagati majci.

“Felix Barbieri?” upitala je.

Estee je slegnula ramenima, iznenađena što je njezina majka znala tko je, i majka ju je grubo pljesnula preko ruke zbog njezine neposlušnosti. Njezina majka nije tolerirala nika-kvo ponašanje koje nije pokazivalo krajnje poštovanje. Koža ju je pekla, ali držala je bradu visoko podignutom i odbijala joj je dati do znanja koliko je boljelo.

“Jesi li bila sama s njim?”

Estee je onda spustila pogled, s oborenim očima dok je kimala jer je znala da nije pametno suprotstaviti se majci. Da je držala bradu visoko, dobila bi šamar preko lica umjesto ruke.

“Znaš li ti što bi ljudi govorili o nama kad bi te vidjeli bez pratnje s dečkom?” siktala je. “Dečki žele samo jednu stvar od djevojaka poput tebe, Estee. Čuješ li me? Što misliš, kakvu bi budućnost imala kad bi netko počeo govoriti da lijepa mala balerina provodi vrijeme s dečkima? Da ne smjeraš ništa dobro?”

Gutnula je dok su joj se ramena, ruke, koljena počeli tresti.

“Razumiješ li što ti govorim?”

“Da, *mamma*”, odgovorila je kad joj je otrgnula jaknu s ramena i postalo joj je hladno čim je opet bila ogoljena. Nije imala pojma što dečki žele od nje, ne zapravo, ali ako je to bio poljubac, onda je ona za to bila kriva, a ne Felix.

“Kad svi odu, želim da se opet popneš ondje i vježbaš. Želim da ti tajminzi budu savršeni.” Njezina je majka uzdahnula. “Mogla si danas biti bolja, Estee. *Uvijek* možeš biti bolja.”

Esteein je ples bio savršen. Imala je koreografiju u malom prstu; mogla je i zaista *jest* plesala u snu. Ali ništa nikada nije bilo dovoljno dobro za njezinu majku.

“Da, *mamma*”, odgovorila je jer je znala da nije bilo mudro raspravljati se oko svoje izvedbe. Bilo je lakše jednostavno napraviti ono što se od nje tražilo.

Ali kad joj je majka okrenula leđa i otišla, brzo je odjurila i ponovno uzela Felixovu jaknu, zamotala je i potrčala prema svojoj torbi. Estee ju je prinijela nosu i udahnula, nagrađena svježim mirisom cigarete od njihova kratkog pušenja i nečim drugim, možda sapunom koji je koristio, citrusan i svjež. *Isti miris koji mi je ispunio nosnice kad sam ga privukla sebi.*

Gurnula je jaknu u torbu i zakopčala je te se popela na pozornicu da opet krene plesati. Samo je ovaj put nitko nije gledao.

Želim opet poljubiti tog dečka i ništa me neće zaustaviti.